

Der maa dog være noget, som binder de Herrer til Landet, noget, som er saa vel-signelsesrigt, at de alligevel ikke vil bytte med Byproletarerne, og jeg forstaar det fuldt vel, thi egentlig er den, som sidder nogenlunde uafhængig paa sin Grund og Jord, at ligne ved en lille Fyrste sammenlignet med den, som sælger sin Arbejdskraft i Fabrikken. For hvad har denne Byproletar? Han har langt til den klare Kilde og den friske Luft. Jeg repræsenterer selv eller er opstillet i en Kreds, der er Danmarks mindste, men ogsaa Danmarks mest udprægede Proletarkreds. Paa et Omraade, der repræsenterer 17 Tdr. Land, bor der 11 000 Mennesker. Alene i een Gade, Københavns forholdsvis stærkest befolkede, Saksogade, bor der 6 200 Mennesker. Der er Huse, i hvilke der er 500—600 Beboere. De har langt til Kilden og den friske Luft, de har langt til den Livsglæde, som Landbrugeren kan føle, naar han lever ude i sit Arbejde.

Forstaar man da ikke, mine Herrer, — vi er jo alle Landsmænd —, forstaar man da ikke, hvorfor Arbejderne med saa uhyre Kraft fastholder Kravet om den 8 Timers Arbejdsdag, fordi der kun i den ligger for dem en Mulighed for at kunne komme ud til den klare Kilde og den friske Luft, fordi der i den Frihed, Arbejderen derigennem har, ligger Mulighed for baade hans Aands og hans Legemes Oplivelse? Jeg vil bede Dem om at se paa dette Krav med venligere Øjne, end De maaske ofte har gjort, thi det er et Menneskekrav, som De selv vilde stille, hvis De levede under lignende Forhold. Men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa noget, som man fra den Side, hvor man taler om at kunne gaa ind paa 8 Timers Dagen, mener at burde fremholde. Man siger, at det gør jo heller ikke noget, om man faar den 8 Timers Arbejdsdag, der naturligvis i første Linie er et Krav til Storindustrien, dersom Arbejderne blot vil udnytte de 8 Timer paa rette Maade, og man synes at vente en Appel fra Arbejderførernes Side til Arbejderne om virkelig ogsaa at vise dette Samfundshensyn. Vi er ikke bange derfor, tværtimod, vi vil anse det for at være en ligefrem Pligt at sige, at naar man kræver Forkortelse af Arbejdstiden, en bedre Løn og i det hele taget lykkeligere Levevilkkaar, stilles der ogsaa en Opfordring til at yde noget til Gengæld, der skal ydes fornødent Arbejde, og Arbejdet skal udføres med fornødent Mod. Men jo længere Arbejdstid, des mindre Mod. Den kortere Arbejdstid maa dog vel netop være en Opfordring til at faa forøget

Arbejdsmod og udføre, hvad udføres kan i den kortere Tid. Dette Ansvar paahviler baade Arbejdernes Repræsentanter og Arbejderne selv, og disse sidste vil vide at vise, at den forkortede Arbejdsdag ikke har været en Opfordring til dem om at bestille mindre eller mene, at de intet Samfundshensyn havde at tage, men tværtimod en Opfordring til at udnytte Dagen paa bedste Maade og vise, at Underklassen, hvad den jo for Resten til alle Tider har vist, bærer Samfundshensynet i sit Skjold.

Men naar jeg taler om Arbejdernes og Bondens Ligestillelse, eller rettere, den Forskel, der er paa deres Opfattelse og deres Virke, vil det staa klart, at for begge er det materielle Grundlag nødvendigt for, at de kan bygge videre paa Livets Værk og udfylde deres Pligter som Samfundsborgere. Man har i nogen Grad villet bebrejde Socialdemokraterne, at deres hele Politik eller Lære, som man maaske vil kalde det, er materialistisk. Naar jeg nu tænker paa det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der synes i nogen Grad at hæge om Bonden, om Landbrugeren, og at mene, at dennes Stilling er mindre gunstig, skal jeg tillade mig ogsaa her at citere et Par Verslinier af en Sang, som samtlige tilstedeværende har sunget ved givne Lejligheder. Det er Hostrups Sang, skrevet i Anledning af Afløsningen af Fæste paa Bernstorfs Gods: „Frem, Bondemand, frem“, i hvilken det hedder: „Frem! thi Maalet vi ikke har naaet med Sulet paa Bord“. Men hvad der var Ret for Bonden: Sulet paa Bord, det er ogsaa Ret for Arbejderen. Vi har ikke naaet det, den Klasse, vi repræsenterer, og fra hvilken vi selv er udgaaet, kæmper for Sulet paa Bord. De 60 000 arbejdsløse har ikke Sulet paa Bord, de har knap det tørre Brød. Har de ikke Ret til at kræve af deres Repræsentanter i By og paa Land, af den danske Rigsdag, at den træder i Skranken for i videst mulig Udstrækning at hjælpe dem til den simple Menneskerettighed at kunne leve som Mennesker, om end Sulet paa Bord endnu et Stykke Tid saa at sige maa lade vente paa sig? Der synes at være nogle, der har vanskeligt ved at forstaa det. Bonden trækker lidt paa det, Forpagteren taler om „Fantasiens Verden“, kun Greven synes at have Forstaaelse af, at der virkelig her er Tale om Menneskerettigheder, og at man ikke burde træde Arbejdernes Interesser for nær. Naar ja, den gamle Adel kan maaske alligevel bære noget af dette i sig, at den føler med dem, der lider ilde. I ringere Grad synes dette at være Tilfældet med Bonden